

VÁLKA O PEKELNÝ TRŮN 2

KOSTKA SMRTI

KENNETH BØGH ANDERSEN

KOSTKA
SMRTI

KENNETH BØGH ANDERSEN

KOSTKA SMRTI

VÁLKA O PEKELNÝ TRŮN

II

Dødens Terning (Den store djævlekrig 2)
© Kenneth Bøgh Andersen & Høst&Søn.,
Copenhagen 2007
Translation © 2017 Daniela Mrázová
Cover illustration © 2017 Martin Schwarz
Czech edition © 2017 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
Published by agreement with Gyldendal Group Agency

All rights reserved

KOSTKA SMRTI

Z dánského originálu *Dødens Terning*
(Høst&Søn., Copenhagen 2007)
přeložila Daniela Mrázová
Návrh obálky Oleg Kolomijec
s použitím ilustrace Martina Schwarze
Redigovala Kristýna Králová
Korektury Marie Teplá
Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2017

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk KASICO, a. s., Bratislava

ISBN 978-80- 7529-261-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

KAPITOLA 1.

Dobry začátek

„Filipe!“

Při zvuku šeptajícího hlasu sebou trhl a prudce se napřímil. Vrazil přitom do učebnice matematiky a ta s hlučným prásknutím dopadla na podlahu. Matikář Jørgen po něm hodil okem. Filip zamumlal cosi na omluvu a rychle knihu zvedl.

Satino? vyslovil v duchu a ucítil, jak se mu rozbušilo srdce. *Satino, jsi to ty?*

Žádná odpověď. Jenže pak znovu stejný šepot: „Filipe!“

Konečně pochopil, že hlas mu nezní v hlavě, ale že jeho jméno vyslovují něčí ústa za ním. Otočil se a zjistil, že se s ním pokouší navázat kontakt Sabrina. Ukazovala na Nicka sedícího úplně vzadu. Filip proti své vůli pocítil osten zklamání. Na okamžik si pomyslel... Opravdu to znělo jako ona...

Nick na Filipa zamával gumou a naznačil mu, že má chytat. Vteřinu nato guma přilétla a s plesknutím přistála ve Filipově pravičce. Za poslední půlrok se v řadě věcí zlepšil. Chytání k nim kupodivu patřilo také. Jako by měl jistější ruku.

„Co to bylo?“ Jørgen se zadíval na Filipa.

„Nic,“ odušil Filip a ukázal matikáři, co drží v ruce. „Jen jsem si chtěl půjčit gumu.“

„Hmm,“ zabručel učitel podrážděně. „Příště si vypůjčuj věci od souseda, místo abys vyrušoval celou třídu. A když už stojíš o pozornost, chop se dalšího příkladu.“

Filip se pokusil o nevinný úsměv. „Jenže já jsem neudělal úkol.“

Jørgen nadzdvihl obočí. „Zase? To už je tenhle měsíc podruhé. Což je dvakrát víc než za poslední rok a všechny předchozí dohromady. Tomu říkám mizerný začátek sedmé třídy. A jakou výmluvu máš dneska?“

„Zapomněl jsem na to.“ To byla lež, další z věcí, ve kterých se Filip zlepšil. Moc dobře si pamatoval, že dostali úkol z matematiky, ale večer se u něj zastavil Valda, jestli s ním nechce něco podniknout. Maminka, která zrovna ležela v posteli s migrénou, souhlasila pod podmínkou, že bude mít Filip hotové úkoly. A Filip odpověděl, že to samozřejmě bude.

Jørgen ještě jednou zabručel „hmm“ a obrátil se k dalšímu žákovi. Když si byl Filip jistý, že se nedívá, rozbil papírek vmáčknutý do díry vydlabané uprostřed gumy. Stálo na něm:

Po škole na brusky – jdeš s námi?

Další věc, která se změnila. Ještě před pouhým půlrokem by Filipa ani nenapadlo s takovým návrhem souhlasit. Kromě toho by se ho nikdo neptal. Kdyby mu v té době přistál na stole lístek, stálo by na něm něco jako „Jestlipak šplhoun dneska nezapomněl na švestičky pro pana učitele?“ nebo „Nezůstaly ti v puse chlupy, když jsi s takovou chutí lezl Jørgenovi do zadku?“.

Jenže před půlrokem za sebou také Filip neměl výlet do Pekla, kde se ho Lucifer – ano, sám Satan – pokoušel zaučít do služeb zla. Od té doby se toho hodně změnilo a kdysi tak spořádaný Filip Andělík si přes léto postupně začal získávat kamarády.

Nevědomky zvedl ruku k čelu a promnul si bulky, ze kterých mu tehdy – v jiné době, v jiném životě – vypučely rohy. To jediné zůstalo z ďábla, jehož se Luciferovi podařilo v něm vyvolat.

Vytáhl z penálu tužku. Chvíli váhal, zatímco se snažil zaslechnout mezi myšlenkami jeden určitý hlas. Jenže ani tentokrát se mu do nich nevloudil. Odpověď zůstala jen v jeho ruce.

Jdu, odepsal na papírek. Nacpal ho do gumy, a když se Jørgen díval jinam, hodil ji zpátky Nickovi.

* * *

„Cože? Vy jste řekli Filipovi?“ Ze třídy se ozýval hlas kypící podrážděním. Byla velká přestávka a Filip se při návratu ze záchodu zastavil za dveřmi. Naslouchal.

To mluvil Morten. Morten byl ze třídy jediný, kdo se s Filipem kamarádil už předtím. Jejich přátelství však náhle skončilo jednoho dne ve čtvrtém ročníku, kdy spolu u Filipa hráli fotbal a Morten nechtěně prostřelil míč kuchyňským oknem. Žadonil, aby si Filip vymyslel historku o tom, že to udělali nějakí velcí kluci, kteří šli zrovna kolem. Ale Filip nelhal, to by ho nikdy nenapadlo, a tak ho od té doby Morten nenáviděl až za hrob. Jeho odpor se nezmenšil ani poté, co si ostatní ze třídy zvykli se Filipa ptát, jestli s ním můžou pracovat ve dvojici nebo co bude dělat po škole.

„Jo,“ odpověděl Nick. „A co má být?“

„A co má být? Vždyť je to ksakru Filip! Maminčin mazánek! To přece nemyslíte vážně, že ho budete tahat s sebou?“

„Sklapni, Mortene.“ Valdův hlas. „Filip se změnil, už není tak... tak...“ chvílku hledal to správné slovo, „takovej vlezdoprdelka. Kromě toho děsně dobře šplhá po stromech.“

„Je to pitomej malej žalobníček, ať chcete nebo ne!“

Nick se uchechtl. „Pořád seš ještě naštvanej kvůli tomu oknu? To se stalo někdy ve čtvrtý třídě, ne?“

„Je úplně šumák, kdy se to stalo. Žaloval na mě, Nicku. Žaloval!“

To ovšem nebylo tak úplně přesné. Filip nežaloval. Jen mluvil pravdu, když se ho maminka zeptala.

„Určitě má v plánu žalovat zas,“ pokračoval Morten. „Nejspíš proto souhlasil, že půjde s váma. Aby pak nakráčel ke dveřím a zazvonil, až budete mít kapsy plný hrušek!“

Po těch slovech přejel Filipovi mráz po zádech, když si vzpomněl, že v Pekle vlastně provedl něco podobného. Překazil krádež jablek dvěma čertím klukům, Azielovi a Fluxovi, zrovna když byli v nejlepším. Byl to krušný začátek jeho pobytu v temnotách. Málem ho to stálo posmrtný život, když se mu Aziel pomstil tím, že ho v okovech připoutal k několika odsouzencům.

„Kulový,“ namítl Valda a z tónu jeho řeči jasně vyznívalo, že ho Mortenova obvinění začínají dost otravovat. „Proč by to dělal?“

„Copaks mě neslyšel? Protože je to pořád mamánek! A jestli půjde mamánek s váma, tak já nepůjdu!“

„Jo tak. To si musíš rozhodnout sám,“ odtušil Nick.

Filip takřka slyšel, jak ta slova Mortenovi vyrazila dech a po tváři se mu rozlil bezradný výraz. „Cože?“

„Povídám, že si to musíš rozhodnout sám. My jsme Filipa pozvali a on souhlasil. Takže půjde s náma. A je fuk, jestli ty taky nebo ne.“

„Tak dobře!“ procedil Morten mezi zuby. „Ale já vás varoval!“

Na chodbě se Filip snažil zadržet smích. Podle Jørgena možná sedmou třídu zahájil mizerně, jemu samotnému ale připadalo, že to je sakra dobrý začátek.

KAPITOLA 2.

Hodný, zlý a ošklivý

Když úspěšně přežili poslední hodinu, všichni čtyři kluci opustili třídu a sešli do kolárny. Morten mlčel, nicméně Filip si všiml, jak po něm tu a tam pošilhává. A mýlil se, nebo Mortenovi skutečně pohrával na rtech nenápadný úsměv? Ano i ne. Nemýlil se, byl to zcela jistě úsměv. Ale nepohrával Mortenovi na rtech, jak si Filip zprvu myslel. Vyzařoval mu z očí. Nenápadné temné jiskření, které necvičený zrak nemohl zaznamenat. Jenže Filip cvičený byl, býval Luciferovým učněm a podobné jiskření viděl předtím mnohokrát. Mimo jiné i u sebe samého, když se učení zlu blížilo ke konci a oči mu zčernaly jako inkoust. Morten se usmíval v duchu a jeho úsměv tajil jed.

Ale proč?

Odpověď na tuhle otázku se skrývala v šeru kolárny.

Filipovo kolo mělo splasklé pneumatiky.

„Do háje, člověče.“ Nick se rozhlédl po ostatních bicyklech, jestli jsou také píchlé. Jenže nebyly. „A obě duše.“

Morten neříkal nic, ale Filip si všiml, jak se mu při odemykání vlastního kola úsměv z očí pomalu spustil k ústům.

„To je ale sviňárna,“ zakroutil Valda hlavou. „Kdo to mohl být?“

„No jo, kdopak asi?“ zopakoval Filip a otočil se k Mortenovi.

„Co je?“ Morten zatal zuby. „Proč koukáš na mě?“

„No, pročpak asi?“

„Jo, pročpak asi?“ opáčil nakvašeně Morten. Opřel kolo. „Co se tu pokoušíš naznačit, Filipe? Že jsem to udělal já? Myslíš si, že to já jsem ti píchnul kolo?“

„Ne, to si nemyslím. Vím to.“

Mortenovi se napjala kůže na tváři a vyzářoval z něj vztek. A taky něco jiného. Pocit, který Filip znal až příliš dobře: strach. Morten se bál. Ne Filipa. Ale toho, že Filip má důkazy. „A jak to asi můžeš vědět?“

„Je to pravda, Mortene?“ vmísil se do hovoru Nick a Filip poznal, že je o tom už napůl přesvědčený. „Udělal to ty?“

„Co si ksakru myslíte? Jasně že jsem to neudělal. Říká to jen proto, abyste...“

„Tak nám ukaž ruce,“ skočil mu do řeči Filip.

„Cože?“ Morten na něj zmateně civěl a rychle spustil paže. Ruce schoval za zády. „Proč?“

„Ukaž nám ruce. Myslím totiž, že sis je zapomněl umýt.“ To si ovšem Filip nemyslel. Věděl to. Ale jak, o tom neměl nejmenší tušení. Čím víc Mortenův obličej bledl, tím víc se Filipův úsměv rozšiřoval. „Podle mě je máš špinavý, jak ses mi vrtal v kole.“

„Udělej, co ti říká, Mortene,“ přisvědčil Valda. „Ukaž nám ruce.“

„Ani mě nehne! Vždyť vám povídám, že jsem to neudělal.“

„Tohle si klidně můžeš odpustit, Mortene,“ pronesl Filip. „Při poslední hodině jsi nebyl na záchodě. Byls tady dole,

abys mi vypustil kolo. A proč? Protože tě žere, že se mě kluci zeptali, jestli s nimi půjdu na hrušky. Mimochodem, víš, že hněv je jeden ze sedmi smrtelných hříchů?“

„Co to meleš – Jakejch smrtelnejch hříchů? To má bejt jako výhrůžka? Ty mi vyhrožuješ, Filipe? Fakt jo? Fakt?“ Morten odhodil batoh a vrhl se proti Filipovi. Ruce svíral v pěst.

Filip zakroutil hlavou. „Ne, jenom ti říkám, že hněv je smrtelný hřích a že hříšníci budou potrestáni v pekle.“

Po těch nemilosrdných slovech Morten zamrkal a nepatrně uvolnil sevření pěstí.

„Ale třeba se tomu vyhneš, když přiznáš, co jsi provedl,“ pokračoval Filip.

„Nepřiznám ani prd.“ Morten se ještě víc přiblížil a šťouchl Filipa do prsou. Nebyla to tvrdá rána, jen provokace. „A ty mi nebudeš vyhrožovat!“

Nick i Valda ho vyzvali, aby přestal, ale Morten je ignoroval. Z jeho pohledu pevně upřeného na Filipa vyzařoval vztek. „Slyšíš, ty žalobníčku jeden? Nebudeš mi vyhrožovat!“ Znovu Filipa udeřil, tentokrát silněji. Filip nereagoval.

„Tak pojď! Tak pojď, ty srabe! Myslíš si, že jsem ti píchnul kolo. A co s tím hodláš dělat? Co? Co uděláš?“ Další rána. A ještě jedna. A ještě. Filip stále nereagoval. „A jo, jasně, už vím. Pospíšíš si domů a budeš žalovat máti, co? Ale ne, já na to úplně zapomněl. Mazánek nemůže pospíchat. Vždyť má prázdný duše.“

Celou tu dobu Morten do Filipa vrážel. Zkoušel ho vyprovokovat, aby mu šťouchance vrátil, a rozpoutal tak rvačku, o kterou Morten stál. Jenže Filip se vyprovokovat nenechal. Nebyl rváč. I když v nitru cítil pokušení vrazit Mortenovi

jednu pořádnou pěstí přímo do jeho odporného obličejce. Stačilo by jediné slovo. Jen jediné.

Satino, kde jsi? pomyslel si.

Za Mortenem se zničehonic zjevila známá postava. Vynořila se nehlučně ze stínů kolárny jako černý duch a Filip koutkem oka zaznamenal, jak se Nickovi a Valdovi vytratila barva z tváří. Ucouvli, až narazili do řady zaparkovaných kol.

Morten si toho nevšímal a dál šťouchal Filipa do prsou.

„Být sebou, už bych toho nechal,“ pronesl Filip tiše.

„Nebo co?“ Morten ho znovu bouchl. „Nebo třeba skončím v pekle?“

„Přesně tak,“ ozvala se postava za ním.

Morten se otočil jako na obrtlíku a zrak mu padl na usmívající se tvář Søtanáše. Vysoký deváťák ho chytil za límec a přitáhl si ho k sobě, až se málem dotkli nosem. „Nazdárek!“

Morten se neubránil vyděšenému zakňučení a pokusil se ze Sørenova sevření vykrotit. Nebylo to nic platné, to věděli všichni. Jak jednou někdo skončil v jeho drápech, neměl větší šance než moucha v pavoučí síti.

Kudrnatý kluk v černé kožené bundě koukl na Filipa. „Seš v pohodě?“

Filip přikývl. „Jo, jsem.“

„T-tak vi-vidíš,“ vykotal Morten. Bledá kůže se mu leskla potem. „Je v po-pohodě. Ni-nic jsem mu nepro—“

„Drž zobák!“ vyštěkl Søren a Mortenova slova se proměnila v utrápené zavřeštění. „Viděl jsem, cos proved, můj malej odsouzenče. Mýmu dobrému kamarádovi Filipovi nikdo nebude škodit beztrestně. Rozumíš? Nikdo!“

Mýmu dobrému kamarádovi Filipovi. Ta slova zněla Filipovým uším dočista zvráceně. Pořád si ještě nezvykl na to, že se teď Søtanáš nazývá jeho kamarádem. Ale Søren si tak říkal od toho jarního dne, kdy jeho vinou Filipa přejelo auto. Od té doby byl velký darebák jako proměněný. Alespoň ve vztahu ke svému „dobrému kamarádu Filipovi“, kterého vzal pod ochranná křídla. Na školním dvoře a v kolárně však démon z devítky nadále šířil děs a hrůzu mezi žáky i učiteli.

„Vid, že mi nic neuděláš?“ žebral Morten a prosebně spínal ruce. „Nechceš mě už pustit?“

„Pustit tě?“ zopakoval Søren vesele, díky čemuž získal jeho hlas ještě strašidelnější tón. „Jasně že tě pustím. Jen si předtím zajdem k potoku. Pak tě určitě pustím. Dokonce několikrát. Jedině že bys neuměl plavat. To bych tě pak pustil samozřejmě jen jednou.“

„Ale tohle bylo jen ze srandy!“ Morten se znovu začal kroutit. „To nebylo jako doopravdy! Filipe, řekni mu, že to bylo jen ze srandy. No tak, řekni mu to!“

Možná to měl říct. Mortena by to zachránilo od koupání v potoce i horších věcí. Ale na druhou stranu... Považoval Filipa za mazánka. A mazánci přece nelžou. Nebo snad jo?

Mortenovo zoufalé žadonění se změnilo v ječivou ozvěnu, když ho Søren táhl z kolárny ven vstříc trestu.

KAPITOLA 3.

Smrti nablízku

„Měls pravdu, Filipe,“ konstatoval Nick, jakmile tři kluci společně opustili kolárnu a zamířili k vyhlédnutým hrušním. „Viděl jsem mu na ruce, když ho Søren táhl ven. Byly špinavý.“

„Ty vado, on ti propíchnul kolo.“ Valda kroutil hlavou. „Já vím, že nejste nejlepší kámoši, ale stejně... To už fakt přehnal.“

Nick souhlasil. „Nevěřil bych, že to někdy řeknu, ale vážně byla klika, že se v tu chvíli Søren objevil. I když jsem se samým strachem málem podělal.“

„Málem?“ Valda si zatřepal před nosem rukou. „Nekecej. Je to cítit až sem.“

Nick se zazubil a ohnal se po něm. „A co ty? Moc dobře jsem viděl, jak jsi... Hej, Filipe, dávej bacha!“

Filip jen zaznamenal, jak mu něčí ruka sevřela rameno a strhla ho nazpátek. V téže chvíli se ozvalo hlasité zatroubení a nějaké auto s řevem projelo tak blízko něj, že mu závan větru nadzdvihl vlasy. Boční zrcátko zavadilo o suchý zip na rozepnuté bundě, až to hlasitě prásklo.

Auto se vzdalovalo ulicí. Zadním sklem Filip spatřil, jak řidič zahrozil pěstí.

„Přeskočilo ti? To bylo těsně! Nestalo se ti nic?“ ptal se Valda starostlivě.

Filip se vzpamatoval k odpovědi teprve po chvíli. Srdce se mu zaklínilo až v hrdle a uvěznilo slova uvnitř. Jediný krok... Jediný krok a byl by vkročil přímo pod auto...

„Jsem v pohodě,“ odtušil s očima upřenýma na poničený zip. „Nic se nestalo.“

„Tak se příště koukej rozhlídnout,“ radil Nick. „Nechce se nám předávat tě mámě v rakvi.“

„V rakvi?“ kroutil hlavou směřící se Valda. „Kdyby tě to auto srazilo, skončil bys ve sklenici od marmelády. Rozmaširovanéj napadrť.“

„Hele Filipe, koukni, jak se to dělá. Není to ani trochu těžký.“ Nick se rozhlédl po ulici. „Nejdřív se podíváš doprava. Pak doleva. A teprve když se neblíží žádný auta, přejeď.“

„Nech si toho,“ usmál se Filip.

Přešli ulici a Nick s Valdou znovu začali probírat Mortena a zkoušeli odhadnout, kdy ho asi Søren hodí do potoka. Stejně jako prve Filip poslouchal jen na půl ucha. V myšlenkách se vrátil zpátky k tomu, o čem přemítal, než málem vběhl pod auto.

K Satině.

Už dlouho se neozvala. Nebo lépe řečeno – už dlouho se neozval její hlas. Satina nebyla dívka, ale temptánka – čertice pokušitelka. A protože je rozděloval život, nemohli spolu pořádně mluvit. Navštěvovala ho jen v podobě myšlenky. Svůdné myšlenky, která se pokoušela navést ho k nějaké nepravosti. Dnes se jí nabízela spousta jedinečných příležitostí. Kdyby se vmísila do dění dole v kolárně, Filip si byl jistý, že

by ji poslechl a Mortenovi jednu vrazil. Ale Satina se vůbec neozvala. Ani když mu na lavici přistál lístek se vzkazem, aby šel na hrušky. Jenže to samozřejmě vůbec nebylo nutné, Filip pozvání přijal i tak.

Ze začátku, po návratu z Pekla, ho Satina navštěvovala často a Filip někdy jejím lákavým slovům podlehl. Jako toho dne, kdy na něj Morten zase dotíral. Přesvědčila ho, aby mu schoval do penálu velkého slídačka z třídního terária. Morten řval jako mimino, když si sáhl pro tužku a pavouk mu vylezl na ruku. Filipa hrálo uspokojení.

Ani zdaleka však jejímu ponoukání nevyhověl pokaždé. Neměl takové chování ve zvyku. A možná právě proto o sobě nedala dlouho vědět. Protože ji Filip poslechl jen zřídkakdy.

Jeho přemítání přerušil jakýsi klapot. Filip zvedl oči. Mířil s kluky ven ze středu města, k vilovým čtvrtím, které oddělovaly pole od činžáků. Pohled mu padl na cosi, co se nacházelo na ulici o kus dál. Prudce se zarazil. Hrdlo se mu v jediném zajíknutí stáhlo.

Přímo před nimi, ani ne třicet metrů daleko, stálo stvořené jako vystřižené z noční můry. Ze všeho nejvíc se podobalo zdeformovanému koni. Mělo jen tři nohy a bylo vyhublé jako stará mršina. Sinavá kůže obepínala jeho kosti tak těsně, že bylo skoro průsvitné. Šedá hříva povlávala ve vánku pozdního léta jako potrhaná pavučina. Příšera civěla na Filipa. Pak se začala přibližovat.

Filip byl příliš vyděšený na to, aby ze sebe vymáčkl jediné slovo, tak se jen křečovitě chytil Nicka jdoucího po jeho boku.

„Auvajs! Puť mě, Filipe, to bolí! Co to vyvádíš?“

Filip zvedl prst a ukázal na třínohé koňské strašidlo, které se s frkáním blížilo. I na tuhle vzdálenost viděl oči posazené hluboko ve znetvořené lebce. Byly rudé jako krev a pohled na ně zaléval celou jeho duši mrazivým chladem.

„Koukejte!“ zašeptal hlasem chvějícím se stejně jako zvednutý prst.

„A na co?“ opáčil Valda a podíval se udaným směrem.
„Co tě bere?“

Filip se na kluky vyděšeně podíval. „Vy ho nevidíte?“

„O čem to mluvíš? Myslíš toho koně?“

„Ano!“

„A co má být?“ Nick zavrtěl hlavou, jako by nechápal, co se to s Filipem děje. „Co je s ním?“

„Jak ,co je s ním‘? Copak nevidíte, že...“ Filip se znovu zadíval na zruďné monstrum a hlas mu odumřel.

Netvor byl pryč. Před nimi stál docela obyčejný hnědák s černou hřívou. Na hřbetě mu seděla holčička v jezdeckých holínkách a s přílbou. Zatáhla za uzdu, pokusila se zvíře přimět, aby ji poslechlo. Kůň si odfrkl a pak udělal, co po něm chtěla. Zabočil vpravo a zmizel pěšinkou mezi vilami.

„Co se děje, Filipe? Vypadáš, jako bys uviděl mrtvolu.“ Nick se uchechl. „To bych nevěřil, že se někdo může bát koní.“

„Vždyť... Já jsem se taky nebál. Jenom se mi zdálo... Vypadalo to jako...“ Vrtěl hlavou, nic nechápal. Možná si s ním jen pohrála jeho fantazie? Ale vždyť ta stvůra stála zrovna tamhle. A vypadala tak opravdově. Nebo ne? „Já... Jen mě to překvapilo. Nejsem zvyklý vídat koně uprostřed města.“

Valda kývl směrem, kterým zmizel kůň s dívkou. „Hned za těmi domy stojí jezdecká škola. Tos nevěděl?“

Filip otevřel ústa k odpovědi, ale dál už se nedostal. Něco mu prolétlo těsně kolem hlavy a ozvalo se strašlivé třísknutí, při němž se mu na moment zastavilo srdce.

Pohlédl na zem a zjistil, že chodníkovou dlaždici před ním zakryla hromádka hlíny, okvětních lístků a keramických střepů.

„Ty vole!“ hlesl Valda. Z hromádky trčel osamělý střep jako hrubě tesaný náhrobní kámen. Valda artikuloval každé slovo hodně pomalu, jako by je chtěl zdůraznit. „Tomu... říkám... ksakru... klika.“

„Kdyby tě ten květináč trefil, Filipe...“

Filip zvedl zrak. Stáli před posledním činžákem sousedícím s vilovou čtvrtí. V okně ve čtvrtém poschodí seděla šedá kočka a shlížela na ně. To ona musela shodit květináč. Jen půl metru vedle a byl by mu přistál rovnou na hlavě.

Valda se shýbl a zvedl jeden střep. Ten, který připomínal náhrobní kámen.

„Ty potvoro prašivá!“ zařval a mrštil jím po kočce. Střep zasáhl rám okna a kočka se zavřísknutím zmizela.

„Hej, pospěšte si, než se vrátí s televizí a mrskne ji po nás,“ vyzval ostatní Nick. „Už se mi na ty hrušky sbíhají sliny.“

„Teda já nevím, jestli mám odvalu s tebou někam jít, Filipe,“ ušklíbl se Valda. „Nejdřív auto, teď zas tohle. Jako bys ty nehody přitahoval.“

„Zrovna jsem tě slyšel říkat, že mám kliku,“ opáčil Filip.

„Přesně tak. Čímž se zvyšuje šance, že to příště schytáme já nebo Nick.“

Dál rozebírali, co se právě odehrálo, až se jejich hovor rozvinul v poměrně krvavé líčení toho, co by se Filipovi stalo, kdyby ho květináč zasáhl. Valda byl přesvědčený o tom, že